ja pallus ommale teist korterit, sest et temmal seal, ühhegi õsel koddokäija rahho ei anna ja temma maggada ei sa. Pealik naeris tedda wälja ja satis omma teed minnema.

Sakksamaal on ennamiste lomade laudad al ja innimeste ellamisse toad üllemisse korra peal, nenda olli luggo ka siin.

Mõnne päwa pärrast tulli soldat jälle omma palwega, teist korterit sama ja ütles: „Kui teie mulle teist korteri ei anna, siis pannen putkama, ma pean ärrajooksma, sest et mul seal kolle on ellada ja maggada ei sa ma ka mitte?" Pealik, kes sedda soldatit tundis, et ta muido julge ja wapper sõamees olli, kulas ka teiste käest järrele, kas se piddi tõssi ollema, ja sai siis arro, et assi nenda olli. „Se on hea", ütles pealik, „ma tahhan tänna õsel isse seal maggada, et nähha saan, mis seal on."

Soldat ei sowinud ka muud, kui et pealik isse piddi näggema.

Õhto, kello 10 aeal, läks pealik senna kambri, panni ukse lukko, kaks laetud püstolit laua peale, kaks künalt põllema, heitis keige rietega wodi, wõttis weel mõeka omma jure, missega koddo-käiale piddi otsa peale teggema. Nüüd hoidis ennast kül wäggise üllewel, agga uinus ommeti wimaks ärra.

Kest südda õsel tunneb temma, kuida üks tuggew kässi äkkiste tekki temma pealt ärra wõttab ja küüdlad surnuks puhhub. Siin loi pealik silmad lahti ja ei näe muud, kui üht warjo, mis warsi ärra kaddus; kargab wodist üles, panneb künalt põllema ja otsib keik nurgad läbbi ja ei leia — ühtegi!

Ta jäi seisma ja mõtles isseenneses: „Se olli wist üks pahha unnenäggo, mis ma siin suremat otsin ehk mõtlen."

Selle rahho mõttega heitis ennast jälle wodise ja uinus maggama. Kello ühhe aeal ärratab sesamma kässi tedda jälle, tõmbab tekki pealt ärra, puhhub künalt surnuks, tõmbab heina kotti, kus peal pealik maggas, temma alt ärra, kergitab heinad kergeks ja wiskab kottiga wodi alla. Pealik olli nüüd üsna erk ja üllewel, wõttis mõeka kätte ja wihtus sel-